

gang til 3die Behandling, Grunden dertil ikke kunde ligge i, at Thinget havde erklæret sig imod Lovudkastets § 1.

Indenrigsministeren: Jeg kan naturligvis ikke have nogen Indskyldelse paa, hvorledes Thinget vil afgjøre nærværende Sag, men saameget maa jeg imidlertid endnu anføre, at det, saavel paa Grund af Udtalelser fra flere Steder i Landet, som ogsaa ved indbragte Lovforslag i Folkethinget, var antaget, at det var nødvendigt, eller, om man ikke vil sige nødvendigt, saa dog gavnligt, om der kunde blive givet nogle Bestemmelser i den Retning, som dette Lovudkast gaaer ud paa. Jeg ansaae det altsaa, skjøndt jeg havde meget kort Tid til at behandle Sagen, for min Pligt at forelægge Rigsdagen et Lovudkast i den Retning; jeg har affattet det efter min bedste Overbevisning og maa nu ganske henstille til Thinget, hvad det i den Henseende videre vil foretage. Med Hensyn til en Bemærkning fra den ærede anden Landstingsmand for Kjøbenhavn (Wessely) skal jeg blot tilføie, at der i den Bestemmelse, som er optaget med Hensyn til Kjøbstæderne, aldeles ikke er noget Nyt; den er fuldkommen overeensstemmende med det gjældende Reglement af 20de December 1799, hvori der staaer: „I Kjøbstæderne bør de Gader, igjennem hvilke Landeveien løber, uopholdeligen ryddeligholdes af hele Byen, enten ved leiede Folk, der betales af Kæmmerkassen, eller efter Fordeling paa samtlige Byens Indvaanere.“

Wessely: Jeg skal blot i Anledning af, hvad den meget ærede Minister anførte, bemærke, at det er fuldkommen rigtigt, at den samme Bestemmelse findes i Reglementet af 1799, men deraf følger dog ikke, at det Princip, som deri er udtalt, er rigtigt. Jeg har udtalt mig imod at overlade til Communerne at bestemme, enten det skal udredes som en Personalbyrde eller som en Pengeafgift, og jeg har ikke hørt Noget, som skulde godtgjøre, at denne Anskuelse skulde være den rigtige. At man i en ældre Anordning har fulgt dette Princip, kan virkelig ikke godtgjøre dets Rigtighed.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot bemærke, at dette Princip nu har været fulgt i 50 Aar, uden at der, saavidt mig bekendt, har været gjort den allermindste Indvending derimod.

Ordføreren: Jeg skal dog tillade mig at bemærke, at jeg anseer det for en Selsfølge, at Fleertallet i denne Sag vil stemme for Lovudkastets § 1; men at dette naturligvis ikke kan ventes eller forlanges af dem, som allerede ved 1ste Behandling have beskæmpet denne Paragraph og ogsaa idag gjort det Samme; at jeg vil stemme for Sagens Overgang til 3die Behandling, hvis de enkelte Paragrapher ikke blive forkastede, er en ligefrem Selsfølge. Forøvrigt skal jeg med Hensyn til, hvad et æret Medlem (M. P. Bruun) bemærkede, kun gjøre den Hensætning til ham og til Andre, der maatte dele hans Mening, at de ikke skulle lade sig afholde fra at gjøre et saadant Forsøg imellem Sagens 2den og 3die Behandling af Hensyn til Udvalget; thi selv med den bedste Billie, troer jeg ikke, at Udvalget vil see sig istand til at kunne optage Sagen igjen, for at søge at tilveiebringe et Udcast, sammensat af de to Afstemninger, i Særdeleshed da det der ved vilde incurrere den Anke, som et andet æret Medlem har udtalt, nemlig at man synes at være tilbøielig til at skrive Love istedet for at emendere dem.

Drejer: Jeg kan være ganske enig med de ærede Talere, der meente, at man helst bør lade et Lovforslag, i Særdeleshed naar det er fremkommet fra Regjeringen, overgaae til 3die Behandling; men jeg troer dog, at naar man skal opstille dette som Regel, saa maa man have for Øie saadanne Tilfælde, hvor der foreligger Forslag, som, om man end ikke er heelt tilfreds dermed, man dog mener kun har saadanne Mangler, at de ville kunne afhjælpes ved Ændringsforslag imellem 2den og 3die Behandling. Jeg troer nu, at det Forslag, som her foreligger, har saadanne Mangler, at de ikke kunne afhjælpes ved simple Ændringsforslag mellem 2den og 3die Behandling, thi, som jeg allerede har udtalt, jeg savner saa Meget — der aldeles ikke berøres i For-